

РЕЙ БРЕДЪРИ ИЗБЯГАЙ С МЕН

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Джоузеф Кърк не можеше да каже веднага защо бе постъпил така импулсивно. Помнеше само, че и преди години подобни инциденти го бяха карали да избухва.

На една вечеря в тесен кръг, когато някакъв противен продуцент започна да се фука с парите си, Джоузеф Кърк остави ножа и вилицата си и му нареди да се разкара от масата. Продуцентът се подчини.

Друг път, когато една актриса половин час обижда съпруга си пред всички, Кърк скочи, каза й колко е отвратителна и отиде в съседната стая да чете книга. По-късно, на тръгване, актрисата се извини, а той извърна поглед.

И тази вечер се случи отново. Чу се, че казва нещо невероятно. Сякаш някой му беше подал граната, а той издърпа халката, без да мисли, стисна проклетото нещо и го гледа, докато то не гръмна.

В ранната вечер прелистваше списанията пред вестникарската будка, когато чу приближаващи гневни гласове. Единият беше висок, писклив и пренебрежителен, другият — сдържан, приглушен, сякаш човекът вече се беше предал. Будката се намираше южно от булевард „Холивуд“ и гласовете идваха от тази посока.

Джоузеф Кърк погледна с крайчеца на окото си. Видя красив млад мъж, който вървеше и хвърляше обиди през рамо така, сякаш бяха благопожелания. Сякаш носеше шапка невидимка. Сякаш имаше маска. Но нито едното, нито другото беше вярно. Ефектът идваше от израза на лицето му, докато сипеше хулите. Беше замръзнало във високомерна гримаса.

Зад него — по-дребен, по-смирен и определено по-тих — вървеше приятелят му. Той също имаше красиво лице, но без шапка невидимка и без маска то беше просто лице на човек, ужасно изненадан от внезапна канонада от гръмотевици.

— Господи! — възкликна първият, загледан свирепо право пред себе си. — *Никога* не вършиш нещата както трябва!

— Какво съм направил?

— Снощи, тази сутрин, в момента. Държиш се като говедо. Не можеш ли да бъдеш учтив? Не можеш ли да се държиш прилично? Това беше парти, за Бога! Не можеш ли да се усмихваш, да се смееш, да бъбриш? Стърча там като някакъв проклет дървен индианец!

— Аз...

— И днес на обед. Теди се опитваше да ни развесели, да ни разсмее, а ти просто седеше. Господи! Ти...

Парадът от двама мина покрай Кърк. Първият — надут, висок и възхитителен в котешкото си самодоволство, вторият — победен, тътрещ крака, изгубен. Косъмчетата на тила на Кърк настръхнаха и по гърба му полазиха тръпки. Откри, че е стиснал зъби и е затворил очи.

— А следобед? Знаеш ли какво *направи* днес следобед?

— Какво съм направил, какво?

— Ти...

— Ох, я си затваряй устата! — извика Кърк.

Светът замръзна. Парадът спря. Високомерната му половина се завъртя като простреляна в сърцето. А победената закова на място и бавно вдигна глава. Върху лицето на човека се четеше изумление и странно облекчение.

— Какво? — възкликна мъжът с невидимата маска.

Кърк усети как устните му се раздвижват и продължи, все още неспособен да повярва на собственото си избухване.

— Казах да си затваряш устата.

— Вие пък кой сте, по дяволите? — извика първият млад мъж.

— Никой, по дяволите!

Какви ги върша? Докъде ще я докарам? — запита се Кърк. Погледна втория младеж и видя отговора. На лицето му прочете надежда, възхита и нужда да избяга.

— Виж какво — каза му Кърк. — Идваш с мен.

— Моля?

— Нямах никакво желание да бъдеш с това чудовище, нали така? Не. Ела с мен. С мен ще се чувстваш по-добре, отколкото с този. Като начало ще те оставя на мира. А после ще видим, става ли? Е? Кого избираш? Него или мен?

Младият мъж се вцепени, погледът му зашари между приятеля му и Кърк и накрая се заби в земята. Не можеше да реши.

— Чакайте малко — обади се първият. Маската му започваше да се топи. — Вие...

— Не. — Кърк докосна лакътя на втория. — Най-сетне свобода. Не е ли великолепно? *Ти*, махай се от пътя ми! *Ти*, тръгвай с мен.

Бързо пристъпи помежду им, завъртя втория младеж и го поведе със себе си.

— Не можете да направите това! — изумено възкликна първият.

— Стой, та гледай! — извика му Кърк.

И продължи да крачи бързо с пленника си към ъгъла, а зад него отекваха писъци на корморан, сврака или нещо подобно.

— Продължавай да вървиш — каза Кърк.

— Вървя.

— Не поглеждай назад.

— Не поглеждам.

— По-бързо.

— Тичам.

— Добре.

— Кой сте вие? — попита младежът.

— Твоят спасител, предполагам.

— Защо го направихте?

— Не знам. Трябваше. Ужасно е.

— Как се казвате?

— Кърк. Джоузеф Кърк.

— Аз съм Уили-Боб.

— Исусе Христе. *Приличаш* на Уили-Боб.

— Знам. Ще ни последва ли?

— Сигурно в момента е в шок. Да продължаваме. Колата ми е по-надолу.

Стигнаха до автомобила и докато Кърк отключваше вратата, Уили-Боб промълви:

— Господи, та ти дори не си един от нас! Дори не си... *сецаш* се.

Последва дълго мълчание, докато се качваха. Преди да запали двигателя, Кърк чу Уили Боб да казва:

— *Такъв* ли си?

Кърк го погледна и се засмя тихо.

— Не.

— Тогава защо? *Защо*?

— Просто полудях при мисълта, че мога да те оставя да се влачиш след онзи кучи син. Не можех да позволя такава нещца.

— Обичам го, нали се *сецаш*.

— Да, и това прави нещата още по-лоши. Но сега си с *мен*.

— Какво ще правиш с *мен*?

— Аз съм човек без нос. Ти си пакетче носни кърпички. Ще измисля нещо.

Разсмая се. Уили-Боб също.

— Ох, невероятно. Това си го биваше!

По лицата им се стичаха сълзи от смях.

— Нали? — съгласи се Кърк и потегли с пленника си.

Спряха в едно крайпътно заведение и продължиха да се смеят. Поръчаха си два хамбургера, пържени картопки и две бири и зачакаха смехът им да утихне.

— Господи, каква физиономия имаше само! За Бога, чувствам се чудесно! — извика Уили-Боб.

— Точно това беше намерението ми — каза Кърк.

— За първи път, за първи път в живота си му казах нещата в лицето!

Не го направи, помисли си Кърк, но премълча.

— Представям си го сега как крачи ядосано нагоре-надолу по булеварда, как се опитва да ме намери, бесен...

Гласът му започна да утихва.

— Господи, а когато ме намери! Всичките ми неща са в дома му.

— Това не е ли и твой дом?

— Делим апартамент при Фонтана.

— Колко боклук имаш там?

— Много. Костюм. Тоалетни принадлежности. Очукана стара пишеща машина... Май нищо.

— Не е много — съгласи се Кърк.

Хамбургерите пристигнаха навреме, за да прекъснат проточващото се мълчание. Започнаха да се хранят. По едно време Уили-Боб преглътна с мъка.

— Добре де, все пак какво смяташ да правиш с мен?

— Нищо.

— Задължен съм ти, нали се сещаш.

— Не си ми задължен с нищо. Дължен си на самия себе си. Трябва да се разкараш, да се махнеш колкото се може по-далеч.

— Прав си. Въпреки това не разбирам. Защо го направи? Защо съм тук с теб?

Кърк отхапа от сандвича си и задъвка, загледан в предното стъкло и размазаните по него мушици. Опита се да разчете изписаното от изсъхналите им сокове.

— Две кучета се заклещват насред улицата, не могат да се разделят. Изтичвам, поливам ги със студена вода. Намирам в полето паднала от дървото совичка, отнасям я в къщи, давам ѝ топло мляко. По дяволите.

— Аз ли съм падналата от дървото совичка?

— Страшно много приличаш.

— Още не мога да летя.

— Точно затова го казах.

— Но ти не знаеш нищо за мен.

— Напротив, научих, когато те видях да минаваш покрай мен.

Когато те чух.

— Не знаеш нищо за него.

— Научих, когато го видях да минава покрай мен. Тогава чух целия му живот. И твоя.

— Явно си ужасно добър във виждането и чуването.

— Това не е добродетел. Само създава проблеми. Както в момента например. Сега какво следва?

Довършиха сандвичите и се заеха с бирата.

— Може би можем да живеем заедно... — започна Уили-Боб.

— Изключено — рязко го прекъсна Кърк и млъкна. — Искам да кажа, аз съм просто опърпан аналитик, проклет глупак, несръчен наивен филантроп, дошло ми е до гуша и се чувствам толкова неудобно, колкото и ти. Единственото, което ни свързва, е моето съжаление и твоят страх.

— Ще трябва да свърши работа — отвърна Уили-Боб. — Довечера с теб ли се прибирам? Тоест, ако се прибера с теб.

— С всеки следващ момент звучиш все по-колебливо.

— Ужасно съм изплашен. Сякаш съм повърнал в църква.

— И Бог никога няма да ти прости, нали?

— Никога не го е правил.

Кърк отпи от бирата си.

— Твоят човек не е Бог, а Луцифер. И апартаментът му е ад на Земята. Върнеш ли се, все едно сам да си пръснеш мозъка.

— Знам — кимна Уили-Боб със затворени очи.

— Но въпреки това в момента си мислиш точно за това, нали?

— Да.

— Хайде да ти намерим стая за тази нощ. Смяната на мястото може да ти даде повече...

— Кураж?

— По дяволите, не искам да поучавам.

— Господи, нуждая се от поучаване. Да, някой хотел. Но нямам пари...

— Мисля, че мога да си го позволя — каза Кърк.

Подкара колата и Уили-Боб каза:

— Пътьом, ако не е далеч, може ли да спрем при теб, за да видя...

— Какво?

— Къщата, в която живееш. Само отвън. Женен си, нали? Хубаво би било да видиш място, на което човек се е установил за постоянно. Имам предвид просто да минем покрай дома ти, става ли?

— Ами...

— Става ли? — настоя Уили-Боб.

Обърнаха и поеха през Холивуд.

— Имаш ли работа? Не — обади се по едно време Кърк. — Утре ще ти донеса обявите за работа, за да можеш да живееш сам, докато не откриеш кой си всъщност, по дяволите. Откога живееш, да ме прощаваш за думата, с онзи кучи син?

— Година. Най-страхотната година в живота ми. Година. Най-ужасната година в живота ми.

— Петдесет на петдесет. Познато чувство.

Пристигнаха и Кърк намали скорост. Колата запълзя пред малкото бяло бунгало. От предния прозорец се лееше мека светлина с прасковен цвят. Дори на Кърк му се стори толкова уютно, че едва не спря.

— Това твоят прозорец ли е? — попита Уили-Боб. — Изглежда невероятно.

— Бива си го.

— Господи, ти си хубав човек. Какво ми има, че не мога да се отпусна и да бъда спасен? Какво ми има — изплака Уили-Боб и избухна в сълзи.

Кърк му подаде носна кърпичка, после импулсивно се наведе през седалката и целуна младежа по челото. Уили-Боб бързо вдигна обляното си в сълзи лице и го погледна изненадан.

Кърк се дръпна.

— Нямах намерение да те обидя! Нямах!

Разсмяха се, обърнаха и отново прекосиха Холивуд, за да намерят някой малък хотел.

Кърк слезе от колата.

— По-добре се качи — каза Уили-Боб.

— Няма ли да отседнеш тук?

— Знаеш, че не мога.

Кърк стоеше и чакаше.

— Много приятелки ли имаш? — попита го Уили-Боб.

— Няколко.

— Можеше да се предположи. Изглеждаш приятно. И се държиш приятно. Бракът ти щастлив ли е? Приятното излъчване помага ли за това?

— Добре съм — отвърна Кърк. — Но ми липсва това, което беше навремето, когато започвахме.

— О. Иска ми се *той* да ми липсва известно време и после да го преживея. Сега направо стомахът ми се свива.

— Ще отmine. Ако му дадеш шанс.

— Не — поклати глава Уили-Боб. — Никога няма да отmine.

Това свърши работа.

Кърк се качи обратно в колата и загледа как крехкият млад мъж бърше сълзите си.

— Къде искаш да те закарам?

— Ще ти покажа моята бърлога.

Кърк пхна ключовете и зачака.

— Хотелът е пред теб. Последен шанс за живот. Минава, минава, отмина. Девет, осем, седем...

Погледна към бирата в ръката на младежа. Уили-Боб се разсмях.

— Обилна трапеза за осъдения на смърт.

Смачка кутията и я изхвърли.

— А сега е боклук. Като мен. Е?

Кърк преглътна една ругатня и завъртя ключа.

— Ето го!

Караха по булевард „Санта Моника“ и приближаваха „Синия папагал“. Отпред, на самия праг, стоеше мъжът с маската и шапката невидимка. Но в момента маската се беше наполовина свлякла. С наранени очи и болезнено изкривена уста, той беше скръстил ръце на гърдите и потропваше нетърпеливо с крак.

Щом забеляза, че колата на Кърк намалява, и видя кой седи на мястото до шофьора, цялото му тяло залитна нетърпеливо напред. Но в същия миг маската се върна на мястото си, гърбът се изправи, гърдният кош се стегна, брадичката се вдигна и очите пламнаха мълчаливо.

Кърк спря.

— Сигурен ли си, че искаш да бъдеш тук?

— Да — отвърна Уили-Боб със сведен поглед и пъхнати между краката ръце.

— Знаеш какво ще последва, нали? Ще бъде същински ад цялата следваща седмица. Или месец, ако разчитам правилно физиономията му.

— Знам — тихо отрони Уили-Боб и кимна.

— И въпреки това искаш да идеш при него?

— Това е единственото, което мога да направя.

— Не. Можеш да останеш в хотела, а аз ще ти купя компас.

— Що за бъдеще е това? — попита Уили-Боб. — Ти не ме обичаш.

— Да, така е. А сега скачай от колата и си плюй на петите, сам!

— Господи, не мислиш ли, че би ми харесало да го направя?

— Направи го тогава. За мен. За себе си. Бягай. Намери си някого другиго.

— Няма друг. На целия свят. Той ме обича, нали разбираш. Напусна ли го, това ще го убие.

— А върнеш ли се, той ще убие теб. — Кърк пое дълбоко дъх и издиша. — Господи, сякаш някой се дави, а пък аз му хвърлям наковалня.

Пръстите на Уили-Боб зашариха по дръжката. Вратата се отвори. Мъжът пред „Синия папагал“ видя това. Отново залитна и отново

запази равновесие. Около мъртвешки зяпналата му уста се появи мрачна линия.

Уили-Боб се измъкна от колата. Костите в тялото му сякаш се топяха. Когато се изправи на тротоара, вече изглеждаше една педя понисък, отколкото беше допреди десет минути. Наведе се и надникна загрижено през прозореца, сякаш говореше на спипал го в издънка пътен полицаи.

— Не разбираш.

— Разбирам — отвърна Кърк. — И това е тъжното.

Пресегна се и го потупа по бузата.

— Опитай се да имаш добър живот, Уили-Боб.

— Ти вече го имаш. Никога няма да те забравя — каза Уили-Боб.
— Благодаря ти, че опита.

— Свикнал съм да бъда спасител. Може би ще продължа до плажа, ще се кача на някоя кула и ще се оглеждам за давецци се.

— Направи го. Спаси някого, който го заслужава. Лека нощ.

Уили-Боб се обърна и тръгна към „Синия папагал“.

Приятелят му, онзи с вече възстановената маска и невероятната шапка, беше изчезнал вътре — сигурен, уверен, без да чака. Уили-Боб примигна към люлеещите се летящи врати, докато не замряха. После със сведена глава, сякаш за да се предпази от дъжда, който се лееше единствено за него, прекоси тротоара.

Кърк не остана да чака. Натисна газта и потегли.

Стигна до океана за двацет минути, загледа се в осветената от луната празна спасителна кула, заслуша се в приборя, помисли си, по дяволите, няма никого за спасяване, и подкара към вкъщи.

Легна си с остатъка от бирата и се зае да я допие на бавни глътки, загледан в тавана. Накрая жена му се обади, без да се обръща към него:

— Е, *този* път какво беше?

Кърк довърши бирата, излегна се и затвори очи.

— И да ти кажа, няма да ми повярваш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.